

החייט ושלוש הכלבים

יוהן וילהלם וולף (1817 – 1855)

היה פעם חייט עני שעבד יום ולילה אך בקושי הרוויח לפרנסתו. בסוף החליט לעזוב את בית המלאכה שלו ולחפש את מזלו בעולם הרחב. הוא לקח את סרט המדידה שלו ומקל ההליכה, חבש כובעו על ראשו ויצא לדרך.

אחרי הליכה ארוכה הגיע ליער. כשהתיישב תחת עץ כדי לנוח הופיע לפניו כלב גדול שביקש לדעת לאן הולך החייט. וכששמע כי הוא מחפש את מזלו בעולם הרחב שאל האם מותר לו להצטרף לדרכו. "אינני יכול לפרנס אותך" אמר החייט "אבל מותר לך ללכת אחרי, אם תרצה בכך." וכך היה. כשהחייט נח והמשיך ללכת, הכלב הלך אחריו.

הם לא הלכו זמן רב כשכלב שני בא אליהם ושאל האם מותר לו להצטרף.

"יש לי כבר כלב אחד" אמר החייט "ואינני יודע איך להאכיל אותו, אבל אם רצונך בכך, תוכל ללכת אתו ביחד."

הכלב השני הצטרף אליהם ולא עבר זמן רב כשגם כלב שלישי ביקש להצטרף אליהם.

"כל הדברים הטובים הם בשלשות" נזכר החייט במימרה עממית, ואמר לכלב השלישי שאם יתנהג בשקט ובנאמנות, יכול ללכת אחריו עם שני האחרים. והמשיכו ארבעתם יחד.

לקראת ערב הם יצאו מהיער לדרך וראו כפר לפנייהם. הבית הראשון היה פונדק. אמר החייט "טוב היה אילו יכולנו לאכול דבר מה כאן. ארבעתנו רעבים מאוד, אבל מזמן כבר שכחתי איך נראית פרוטה."

"זה הכל?" אמר הכלב הראשון "רק תכנס פנימה ותזמין ארוחה טובה לארבעה. אל תדאג לתשלום, אנו כבר נסדר זאת."

דבריו של הכלב נתנו יותר אומץ לחייט. הוא נכנס לפונדק, דפק חזק באגרוף על שולחן, הזמין ארבע מנות אוכל טוב ביותר שהפונדק יכול לספק, עם

בירה ויין לשתייה, זרק את המקל וסרט המדידה שלו יחד עם הכובע בפינה והתיישב בכורסה נוחה. כשהובא האוכל והונח על השולחן נפתחה הדלת ונכנסו שלושת הכלבים. הם התיישבו לשולחן והתחילו לאכול ולשתות ממש כמו בני-אדם, עד שהפונדקאית ספקה ידיים למראה תבונה כזו. אחרי האוכל אמר הכלב הראשון "עכשיו צא מהפונדק, אבל את חפצך תשאיר כאן. אל תיקח דבר אתך."

יצא החייט מהפונדק והכלבים נשארו. הפונדקאית לא חששה, כי הרי החייט השאיר את חפציו, וחשבה שיצא לרגע ויחזור מיד. אלא כשרק הפנתה את גבה הכלבים תפסו אחד את הכובע, שני את המקל, שלישי את סרט המדידה ורצו אתם החוצה, והפונדקאית לא ראתה אותם יותר.

שבע ובמצב רוח טוב המשיך החייט ללכת יחד עם הכלבים. הם נכנסו שוב ליער והלכו עד שהגיעו לרחבה גדולה ועליה טירה. כאן עצרו הכלבים. הפעם שאל אותו הכלב "יש לך די אומץ?"

"יותר מאשר כסף" ענה החייט.

"אז קשור אותנו בחבל, תוביל לטירה ונסה למכור אותנו לענקים שגרים שם. אבל אל תסמוך על דבריהם, כי הם ערמומיים וזדונים. וכדי שתישמר מהם כל אחד מאתנו ייתן לך משהו שיגן עליך. והוא נתן לו משחה באומרו "זו משחת דבק חזק. אם תמרח בה כיסא כלשהו, מי שיתיישב עליו לא יוכל לקום כבר לעולם."

הכלב השני נתן לו מקל ואמר "מי שיקבל מכה בראש במקל זה, ייפול ולא יקום כי ימות במקום." והכלב השלישי נתן לו משרוקית ואמר "אם תהיה בצרה רק תשרוק בה ואנו נבוא לעזרה."

החייט לא בטוח היה האם תהיה לו מספיק נשימה לשרוק, וכדי לבדוק שם את המשרוקית לפה ונשף. אך אז נשמע צליל שריקה עד שכל העצים ביער התחילו לנוע הנה והנה, כה חזקה הייתה.

החייט חיבר את החפצים לחגורתו, קשר את שלושת הכלבים בחבל והלך אתם לטירה. שם, באולם גדול ישבו שלושה ענקים, ושתו בירה מכוסות שכל אחת הייתה כמו דלי גדול.

החייט קד קידה מנומסת ושאל האם אדונים ענקים

אולי ירצו לקנות אצלו את שלושת הכלבים היפים האלה..

הענקים הביטו על הכלבים ואמרו "ניקח אותם ונלך עכשיו להכניס אותם בכלוב. אז נחזור אליך עם הכסף." עם זאת הם צחקו ומדדו בעיניים את החייט מלמטה למעלה, במבטים שלא הבטיחו כל טוב.

"כאלה אתם" חשב החייט כשהם הלכו עם הכלבים "אז נקלקל לכם קצת את החגיגה" והוא התחיל למרוח היטב במשחה את הכיסאות שלהם.

בינתיים הענקים עמדו בחצר והתייעצו איך הכי טוב להכין את החייט כדי לאכול אותו, מבושל, צלוי או מטוגן. אומנם הוא היה מצומק והרבה בשר לא היה עליו אבל מזמן כבר לא הזדמן להם בשר אדם לאכול. בסוף הם חזרו לאולם ואמרו לחייט כי לדעתם הוא דרש יותר מדי עבור הכלבים ואלה לא שווים את המחיר.

"בואו נתישב ונדון על זה, כמו שעושים אנשים מכובדים" אמר להם החייט "אסביר לכם מה הכלבים יודעים לעשות ואשכנע אתכם שהם שווים

את שדרשתי. רק שבו ותקשיבו כי זה ייקח זמן." התיישבו הענקים על הכיסאות והחייט התיישב מולם על שרפרף, הוציא את מקטרתו והתחיל לנשוף עשן יש בפניהם.

"אז מה תספר לנו על הכלבים?" אמר הענק הראשון.

"אין לי מה לספר" ענה החייט "הכלבים אצלכם. אמרו מדוע הם לא טובים".

לא ידעו הענקים מה לענות והחייט רק עישן ושאל מדי פעם "אז מה תגידו?" "אמור אתה" אמרו הם.

והחייט התחיל לספר מעשיות שכלל לא שייכו לכלבים. כעסו הענקים ורצו לקום ולהרוג אותו במקום, אך אז ראו שלא יכולים לקום מכיסאותיהם. וכשהחייט ראה שהם תקועים במקומם הוציא את המקל שקיבל מהכלב, ונתן לכל אחד מכה בראשו. הם נפלו מתים וזה היה סופם.

"צריך לנוח אחרי המלאכה הזו" אמר לעצמו החייט. אך אז הוא שמע קול צעדים כבדים ובשער הטירה הופיע ענק, פי שניים גדול מאלה שהיו בטירה. זה

היה מלך הענקים שחזר הביתה.
הוא הסתכל באולם וראה את שלושת המשרתים
שלו מתים, ואז הרגיש בחייט.

"זה אתה עשית?" קרא. הוא תפס את החייט
ברגליו והחזיק היטב, בדק ואז אמר "לא שווה
לאכול אותך, אבל תוכל לשמש לי בית לציפורים.
אתלה אותך על העץ" ויצא אתו לגן.

הוא נשא את החייט עם ראשו למטה, אבל אז
הספיק החייט להוציא את משרוקית הפלא ונתן
שריקה חזקה.

תוך שנייה הופיעו לידו שלושת הכלבים עם
שרשרות קרועים על צוואריהם.

"מה קורה כאן?" שאלו.

"זה כאן הולך לתלות אותי" קרא החייט.

התנפלו הכלבים על מלך הענקים וקרעו אותו
לגזרים.

מרב שמחה נפל החייט על צווארם של הכלבים
וחיבק אותם, אחד אחרי שני, ואחר כך רקד סביבם
על רגל אחת.

אלא שאז אמר שוב הכלב הראשון "הטירה

שחררה עכשיו מהענקים הזדונים. הגיע זמן
לשחרר גם אותנו. באולם הגדול תלויה חרב על
הקיר. קח אותה בשתי ידיך ותחתוך את הראשים
שלנו."

"לא, לא" ענה החייט "איך אוכל לעשות זאת
כשאתם הצלתם את חיי. אני חייב לכם תודה ולא
אוכל לעשות דבר כזה."

"אז לא תהיה לנו ברירה אלא לקרוע אותך לגזרים,
כמו שקרענו את הענק הזה" אמר הכלב.

"אם אתם רוצים זאת עד כדי כך, אעשה לכם את
הטובה" אמר החייט והלך לטירה. שם הוריד

מהקיר את החרב הגדולה, אחז אותה בשתי ידיו
וכרת את ראשיהם של הכלבים, אך מיד הסתובב
כי לא מסוגל היה לראות דם הזורם מגופם.

אלא שאז שמע קול מאחוריו שקרא בשמו. הוא
הביט וראה כי לפניו עומד מלך ושתי בנות

יפהפיות.

"אתה המשחרר שלנו" אמר המלך "אנו שלושת
הכלבים שקוסם רע זרק עלינו את כישופו. וכאות
תודה על כך ששחררת אותנו תוכל לקבל אחת

מבנותיי לאישה."

החייט שמח מאוד וחטף מיד את הבת הגדולה יותר וגם יפה יותר והלך אותה ועם המלך והבת השנייה לטירה.

בטירה כבר שררה שמחה גדולה, כי השתחררו שם אנשי חצר המלך והמשרתים שגם הם היו מכושפים כולם. וכשהחייט הביט מהחלון ראה שהיער החשוך הפך לעיר מלאת חיים, העצים הקטנים לבתים, העצים הגדולים לארמונות וכנסיות, והציפורים לבני אדם. שמחה ומהומה גדולה שררו סביב.

למחרת התקיימה חתונה של החייט עם הנסיכה. ורק חבל שאנחנו לא היינו שם. תארו לעצמכם כמה שמח יכול היה להיות!